

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Ayming Česká republika s. r. o.**, se sídlem Vinohradská 2577/178, Praha 3, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 4. 2019, čj. 57 A 14/2019-16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **s e v r a c í** soudní poplatek za návrh na nařízení předběžného opatření ve výši **1 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný výzvou ze dne 25. 9. 2018, čj. 2007962/18/2201-62564-303392, a opakovanou výzvou ze dne 25. 2. 2019, čj. 381867/19/2201-62564-303392, vyzval žalobkyni podle § 57 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), aby ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení výzev poskytla údaje, jež jsou nezbytné pro správu daní, a to:

„údaje o klientech, kterým byly poskytnuty poradenské služby v oblasti daňového odpočtu na výzkum a vývoj za období od roku 2015 do současnosti, a to minimálně s těmito údaji:

- *název a IČ klientů*
- *období, za které jsou služby poskytovány*
- *typ poskytované služby (viz webové stránky: <http://www.ayming.cz/odpocet-na-vyzkum-a-vyvoj/odpocet-na-vyzkum-a-vyvoj/nase-sluzby/>)“*

[2] Žalobkyně těmto výzvám nevyhověla. Rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, čj. 382354/19/2201-62564-303392, jí žalovaný podle § 247 odst. 2 daňového řádu uložil pořádkovou pokutu ve výši 25 000 Kč odůvodněnou nesplněním uložené povinnosti spočívající ve sdělení uvedených údajů.

[3] Žalobkyně podala u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vyzvání žalobkyně k poskytnutí údajů o klientech, kterým byly poskytnuty služby v oblasti daňového odpočtu na výzkum a vývoj ve smyslu § 34 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, za období od roku 2015 do současnosti. Žalobkyně požadovala, aby byla žalovanému uložena povinnost nepokračovat v nezákonném zásahu a rovněž povinnost obnovit stav před zásahem.

[4] Krajský soud shledal žalobu nepřipustnou a odmítl ji. Vycházel při tom z toho, že samotná výzva k poskytnutí určitých informací daňovým subjektem správci daně přímo nezasahuje do veřejných subjektivních práv daňového subjektu. Daňovému subjektu je touto výzvou sice stanovena povinnost něco učinit – sdělit správcem daně požadované skutečnosti, nesplnění této výzvy však samo o sobě nevyvolává žádné negativní účinky – nepůsobí vznik, změnu či zánik jakýchkoli práv a povinností daňového subjektu. K přímému zásahu do práv subjektu dochází až v případě postupu podle § 247 daňového řádu, tj. je-li ukládána pořádková pokuta pro nesplnění uložené povinnosti. Uložení pořádkové pokuty je činěno formou rozhodnutí, proti němuž je přípustné jak odvolání, tak následně i správní žaloba. Právě v rámci odvolacího řízení, či soudního řízení správního, je přistoupeno i k přezkoumání toho, zda skutečně došlo k jednání daňového subjektu, které lze podřadit pod některou ze skutkových podstat obsažených v § 247 daňového řádu. V rámci tohoto přezkumu musí být z povahy věci jako předběžná otázka posouzeno i to, zda daňový subjekt byl na základě výzvy povinen požadované informace poskytnout či nikoli. Krajský soud k tomu odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, čj. 4 Afs 177/2016-35, a jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Praze, ve kterých soud v řízení o žalobě proti odvolacímu rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty přezkoumal zákonnost výzvy podle § 57 daňového řádu.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, v níž namítla nezákonnost odmítnutí žaloby.

[6] Stěžovatelka uvedla, že žalovaný požadoval informace, které jsou přísně chráněné povinnostmi zachovávat mlčenlivost, a uskutečňoval „rybářskou výpravu“ na její klienty. Primární zásah do svých práv stěžovatelka nespatovala v odvozené možnosti ukládat pořádkové pokuty. Primárním zásahem bylo uložení povinnosti poskytnout údaje, tudíž vpád do práva na informační sebeurčení. Vešlo-li by ve známost, že finanční správa provádí plošné kontroly klientů stěžovatelky, bylo by porušeno též její právo na podnikání a jeho nerušený výkon.

[7] Stěžovatelka citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 31. 7. 2006, čj. 8 Aps 2/2006-95, a uvedla, že je podstatné posoudit, zda je výzva pro daňový subjekt závazná, zda ho může zkrátit na jeho právech a zejména, zda mu v případě nevyhovění hrozí sankce. Jednu z podmínek existence nezákonného zásahu podle stěžovatelky naplňuje hrozba ukládání

pokračování

dalších a dalších pořádkových pokut. Stěžovatelka klade otázku, jakou možnost obrany by měla, kdyby se požadavku žalovaného podvolila a nebyl by tak důvod pro uložení pořádkové pokuty? Citovala též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, čj. 2 Aps 3/2007-91, který se týkal předvolání v daňovém řízení, v němž spatřovala paralelu s její věcí. Podle stěžovatelky neexistuje jiný účinný (včasný) prostředek obrany, a proto bylo povinností krajského soudu její žalobu věcně projednat.

[8] Stěžovatelka požádala o vydání předběžného opatření spočívajícího v tom, „že se žalovanému do doby skončení tohoto soudního řízení zakazuje po stěžovateli požadovat splnění uložené povinnosti, v níž stěžovatel spatřuje nezákonný zásah, jakož i se žalovanému zakazuje ukládat další pořádkové pokuty související s nesplněním takovéto povinnosti.“, a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry obsaženými v usnesení krajského soudu. Krajský soud vycházel též z prakticky totožné kauzy, zatímco stěžovatelka odkázala na nepřiléhavou judikaturu.

[10] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[11] V replice k vyjádření žalovaného, doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 30. 4. 2019, poukázala stěžovatelka na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, čj. 4 Afs 14/2017-36, publ. pod č. 3604/2017 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud za nezákonný zásah považoval výzvu požadující poskytnutí dokladů (informací) správci daně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadené usnesení krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Podle § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Smyslem a účelem tohoto žalobního typu je poskytnout ochranu proti zásahům veřejné moci, proti nimž jiná ochrana není dána.

[14] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, vymezil podmínky důvodnosti zásahové žaloby; podle tohoto rozsudku je „ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brožít opakovaní „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“. Tyto podmínky doznaly změn pouze v souvislosti s novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., v jejímž důsledku se lze žalobou domáhat i pouhého určení, že zásah byl nezákonný.

[15] Předpokladem věcného projednání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je, že se o takový zásah vůbec může jednat. Skutečnost, že žalobce nějaký úkon za nezákonný zásah označil, ještě neznamená, že se o takový zásah jedná a že je třeba proti němu poskytnout soudní ochranu ve správním soudnictví. K tomu, které úkony mohou či nemohou být nezákonným zásahem, existuje bohatá judikatura tohoto soudu, přičemž obecně byl nezákonný zásah vymezen již v rozsudku ze dne 3. 6. 2004, čj. 2 Afs 17/2003-54, podle něhož „*spadá pod pojem zásahu velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Jedná se tedy obecně o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závažné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu.*“ Tento právní názor byl akceptován i v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, čj. 2 Afs 144/2004-110, publ. pod. č. 735/2006 Sb. NSS.

[16] Nejvyšší správní soud ve své dosavadní judikatuře při úvahách o tom, zda úkon správního orgánu, označený jako nezákonný zásah, skutečně je či není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., posuzoval i to, zda je tento úkon přímo vynutitelný a zda má jeho adresát k dispozici dostatečně účinný prostředek ochrany. Přímá vynutitelnost totiž naplňuje jeden ze znaků, kterým ustanovení § 82 s. ř. s. vymezuje nezákonný zásah správního orgánu, proti němuž je poskytována ochrana ve správním soudnictví, jímž je přímé zkrácení na právech. Bezprostředně (přímo) vynutitelným úkonem je úkon zkracující práva jeho adresáta, který již sám o sobě umožňuje správnímu orgánu užít donucovací nebo sankční prostředky k tomu, aby adresát úkon respektoval. Za nezákonný zásah přímo zkracující práva tak bude třeba považovat takový úkon, který ukládá adresátovi něco učinit a v případě že úkonu nevyhoví, hrozí mu již bez dalšího postih (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 Aps 1/2009-264). Přímo vynutitelným úkonem shledal Nejvyšší správní soud např. pokyn správce daně k osobní účasti jednatele obchodní společnosti při ústním jednání v daňovém řízení (rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, čj. 2 Aps 3/2007-91), opakovanou výzvu policisty směřující k prokázání totožnosti (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2014, čj. 2 As 35/2014-109), výzvu k podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2018, čj. 5 As 36/2018-40); všechny uvedené úkony mohly být přímo vynuceny předvedením.

[17] V rozsudku ze dne 22. 5. 2008, čj. 2 Aps 3/2007-91, k uvedenému Nejvyšší správní soud judikoval: „*Pokyn správce daně k osobní účasti jednatele stěžovatele při ústním jednání v daňovém řízení lze považovat za závažný a přímo vynutitelný úkon, neboť v případě jeho nerespektování může správce daně vymoci osobní účast předvedením prostřednictvím příslušných orgánů Policie ČR. Charakter tohoto úkonu netkví v pouhém sdělení o stavu určitých věcí nebo určitého řízení, neboť jeho obsah je natolik spojen s negativními důsledky, které tuto osobu za určitých zákonem předvídaných podmínek mohou postihnout, že již tuto situaci lze považovat za zkrácení subjektivních práv této osoby. Dá se předpokládat, že daňový subjekt je do té míry ovlivněn snahou předejít možnému předvedení prostřednictvím příslušných orgánů Policie ČR, že rozhodnutí dostavit se k jednání v daňovém řízení nelze považovat za projev svobodné vůle, nýbrž za způsob neformálního donucení. V daném případě proto rozhodnutí o předvolání k jednání v daňovém řízení dosahuje zákonem předpokládané intenzity zásahu, neboť na jeho základě je daňový subjekt povinen něco konat. Výklad, podle něhož by dané rozhodnutí bylo pouze informativní a zcela nevynutitelné, nelze považovat za přijatelný. Daňový subjekt by se tak mohl dostat do bezvýhodné situace, neboť v případě nezákonného předvolání by neměl dostatečně účinný prostředek ochrany, kromě možnosti vyčkat a domáhat se ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu až po nezákonném předvedení prostřednictvím policie. Tento závěr je neudržitelný především z toho důvodu, že nezbytným atributem dostatečně účinného prostředku ochrany práv jednotlivce je také jeho včasnost. Pokud vycházíme z předpokladu, že nezákonné předvolání určitého kontrolovaného subjektu může v zásadě vždy směřovat k jeho předvedení (přitom tyto úseky postupu správce daně jsou na sebe navazující a nelze je izolovat,*

pokračování

tedy posuzovat je pouze odděleně, je třeba upřednostnit z hlediska nutnosti garantovat jednotlivci dostatečně rychlou ochranu jeho práv takový výklad, který pokyn správce daně k osobní účasti kontrolovaného subjektu při ústním jednání v daňovém řízení pokládá za závazný a vynutitelný úkon směřující proti daňovému subjektu, spojený s určitými povinnostmi kontrolovaného subjektu.“

[18] V nyní souzeném případě žalovaný opakovaně zaslal stěžovatelce výzvu podle § 57 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 daňového řádu, prostřednictvím které požadoval sdělení údajů nezbytných pro správu daní. Stěžovatelka byla poučena o možnosti uložení pořádkové pokuty, nevyhoví-li ve stanovené lhůtě výzvě správce daně; k uložení pořádkové pokuty také došlo. Nezákonný zásah stěžovatelka spatřovala v uložení povinnosti poskytnout údaje. Podle krajského soudu ale samotná výzva k poskytnutí určitých informací daňovým subjektem správcí daně přímo nezasahovala do veřejných subjektivních práv stěžovatelky.

[19] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti vylíčila, jakým negativním způsobem se jí mohla výzva žalovaného dotknout (vešlo-li by ve známost, že finanční správa provádí plošné kontroly klientů stěžovatelky, ohrozilo by to její podnikání; bylo porušeno právo na podnikání a informační sebeurčení) a uvedla, že jednu z podmínek existence nezákonného zásahu naplňuje hrozba ukládání dalších a dalších pořádkových pokut. Uvedené však nelze považovat za přímé zkrácení stěžovatelčiných práv ve smyslu výše citované judikatury. Sdělení požadovaných informací je totiž vynutitelné až cestou dalšího správního řízení (tedy nikoliv bezprostředně), ukládáním pokut. V tomto dalším řízení jsou obranné prostředky včetně soudního přezkumu vyzývané osobě zabezpečeny. V této souvislosti správně již krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, čj. 4 Afs 177/2016-35, a jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Praze.

[20] V rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, se Nejvyšší správní soud zabýval podobnou situací. Nezákonný zásah měla tehdy představovat výzva k neprodlenému odevzdání cestovního pasu. Nejvyšší správní soud tehdy dospěl k závěru, podle kterého „[p]řípis správního orgánu určité osobě, který obsahuje sdělení o stavu určitých věcí nebo určitého řízení, přímo nevynutitelnou výzvu, aby něco učinila, a informaci o případných negativních důsledcích, které tuto osobu za určitých zákonem předvídaných podmínek mohou postihnout, ještě nelze považovat za zkrácení subjektivních práv této osoby, (...) Argumentace stěžovatele možností uložení pořádkové pokuty podle § 45 odst. 1 správního řádu je lichá. Pokud by k uložení této pokuty došlo, bylo by tak učiněno rozhodnutím správního orgánu, proti němuž by se mohl stěžovatel odvolat a které by bylo případně přezkoumatelné soudem v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. Ze skutečnosti, že chování stěžovatele, jež je v rozporu s pokynem správního orgánu, může vyvolat následek v podobě uložení nějaké sankce, budou-li splněny podmínky pro její uložení, totiž nijak nplyne, že by tento pokyn samotný zasahoval do právní sféry stěžovatele. Do ní by zasáhlo teprve rozhodnutí, kterým by byla sankce uložena.“

[21] Citované závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní souzený případ. Samotná výzva k poskytnutí informací podle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu nemohla stěžovatelku zkrátit na subjektivních právech, šlo totiž o přímo nevynutitelnou výzvu, jejíž nesplnění nemohlo mít samo o sobě žádné negativní důsledky (do stěžovatelčiných práv by mohlo zasáhnout, jak již uvedeno, až uložení pořádkové pokuty podle § 247 daňového řádu). Předmětná výzva sice stěžovatelku mohla znejistit v náhledu na její právní pozici a vyvolat pocit jistého ohrožení, právní řád však ochranu před takovým subjektivním pocitem ohrožení či nejistoty neposkytuje. Protože nebyly splněny již prvé dvě podmínky přípustnosti zásahové žaloby – přímé zkrácení práv – byla, jak správně uvedl již krajský soud, žaloba nepřipustná.

[22] Co se týče stěžovatelkou citované judikatury a závěrů stěžovatelkou z této judikatury vyvozených, uvádí Nejvyšší správní soud, že stěžovatelčina argumentace („V tomto ohledu

je podstatné posoudit, zda je výzva pro daňový subjekt závazná, zda jej může zkrátit na jeho právech a zejména, zda mu v případě nevyhovění broží sankce.“) je plně v souladu s výše uvedeným a Nejvyšší správní soud ji nikterak nerozporuje. Navazující úvaha, podle které „[j]e to tak právě ona brožba ukládání dalších a dalších pořádkových pokut, která naplňuje jednu z mnoha podmínek existence nezákonného zásahu.“, se však již přičí vymezení nezákonného zásahu jako závazného, přímo vynutitelného úkonu, jak byl popsán výše. Lze jen poznamenat, že stěžovatelka mohla proti postupu správce daně podat stížnost podle § 261 daňového řádu, případně požádat nejbližší nadřízeného správce daně o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Z hlediska splnění podmínek pro podání zásahové žaloby nelze sice klást stěžovateli k tíži, že nepodala stížnost proti postupu správce daně podle § 261 daňového řádu, případně žádost o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti nejbližší nadřízenému správci daně, neboť tyto instrumenty nejsou jiným právním prostředkem ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s.; uvedené však nic nemění na faktu, že podmínky přímého zkrácení na právech nebyly žalovanou výzvou splněny.

[23] Paralelu nyní souzené věci s řízením vedeným pod sp. zn. 2 Aps 3/2007 (rozsudek v této věci citován v odst. [17]) Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatelky nespatřuje. Naopak úvahy v tomto rozsudku vyřčené ho vedly k závěru, že výzva podle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu nebyla nezákonným zásahem, proti kterému by se stěžovatelka mohla bránit podle § 82 a násl. s. ř. s. S pokynem správce daně k osobní účasti při ústním jednání v daňovém řízení jsou totiž spojeny zcela jiné důsledky než s výzvou podle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Nerespektuje-li předvolaná osoba tento pokyn, může správce daně vymoci osobní účast předvedením prostřednictvím příslušníků orgánů Policie ČR. V případě nezákonného předvolání tak předvolaná osoba nemá k dispozici dostatečně účinný prostředek ochrany, neboť ochrany před nezákonným zásahem by se mohla dovolávat až po případném nezákonném předvedení prostřednictvím policie. Za situace, kdy nezákonné předvolání může vždy směřovat k předvedení, byla upřednostněna garance dostatečně rychlé ochrany.

[24] Argumentace obsažená ve stěžovatelčině replice není relevantní pro posouzení věci. V tehdy souzeném případě shledal Nejvyšší správní soud nezákonnost výzvy správce daně adresované žalobci proto, že se tato výzva úplně vymykala vyhledávací činnosti správce daně; právě tím, že správce daně požadoval po tehdejších stěžovateli takový rozsah informací a takovým postupem, který odpovídá daňové kontrole, vybočil tehdy žalovaný ze zákonných mezí vyhledávací činnosti a právě proto Nejvyšší správní soud tehdejší výzvu považoval – a to i s odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního a Ústavního soudu – za zásah do práv stěžovatele. Rozhodně nyní stěžovatelkou uplatněné judikатурní závěry Nejvyššího správního soudu nepodporují stěžovatelčinu úvahu zkratkovitě dovozující, že vzdor možnosti bránit se v jiném řízení uložené pokutě, je zásahem i každá výzva, pro jejíž nesplnění je sankce (pokuta) ukládána. Nelze též přehlédnout, že v tehdejších řízeních šlo o nezákonný postup správce daně, jímž byl stírán podstatný rozdíl mezi vyhledávací činností správce daně a daňovou kontrolou, kdežto v případě nyní řešeném jsou ve hře úplně jiné okolnosti a vztahy mezi úplně jinými subjekty.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

pokračování

[27] Návrhem na nařízení předběžného opatření se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil k bezodkladnému projednání a rozhodnutí již tak přednostní věci (§ 56 odst. 3. s. ř. s.). Vzhledem k tomu rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na nařízení předběžného opatření ve výši 1 000 Kč stěžovateli. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. května 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu